

— Ne mislim ja to — ispravi Marko. — Ova dva dukata što ovdje mjesečno zaradimo, ne bismo kod kuće spravili ni za godinu dana.

— Plaćaju nas dobro, priznati se mora; ali nas pritište i velika odgovornost, a i napor velik. Samo da nam ne odbijaju polovicu kad smo u luci!

— To ti je, brate, na svakom brodu.

— Pa što si onda rekao da ti se ne sviđa?

— Htio sam da rečem, da me, baš glede ove plovidbe, mori nekakva zla slutnja.

— Idi s milim Bogom, dragi Marko.

— A vidiš, ja nekako kao da slutim, da ne ćemo ovaj zadnji komad puta, do Splita, glatko proći.

— Ja ti do takvih slutnja ne držim baš ništa.

— A ja ti opet kažem, da me je slutnja rijetko kada prevarila.

— Pa daj, Marko, reci, što to slutiš?

— Što slutim? — ponovi Marko. — Ne znam ni sam. Više puta čujem svega i svačesa, a ni briga me. Ali ovoga puta, par riječi, što sam ulovio, kad smo se otiskivali na polazak, usjeklo mi se nekako u uho, pa mi ne mogu nikako iz glave.

— Pa što si to čuo, bolan ne bio?

— Vidiš. Naš brodski kapelan, koga za kratku plovidbu obično ne uzimaju na brod, te je ostao u Veneciji, kad se je s kraja pozdravljao s našim časnicima, na koncu im je dobacio, šaljivo bez sumnje, nekoliko riječi koje sam ti razumio i zapamtio.

— Što je to rekao?

— Hrvatski bi ti to bilo ovako: utorkom i petkom kani se putovanja i svatova, jer znade i jedno i drugo svršiti naopako.

— Pravo je rekao — potvrdi Božo. — Ostavili smo Mletke u petak, a danas je eto opet petak. Neka nas dragi Bog čuva od nesreće!

— Ne bojim se ja baš previše, — uvjereno će Marko — da bi nam se kraj ovolikog opreza mogao razbiti brod. Bože sačuvaj! Eto se veremo iz luke u luku, iz dražice u dražicu, da je skoro sramota. S te se strane ja ne bojim, samo da nas ne snade koja druga nevolja. Vidiš . . . .

— Čini mi se — prekine ga Božo, pogledavši prema pramcu, — da su sa sidrom gotovi. Treba da ga još privežu. Ali znaš, što ću da ti rečem, u kratko. Meni bi bilo posvema